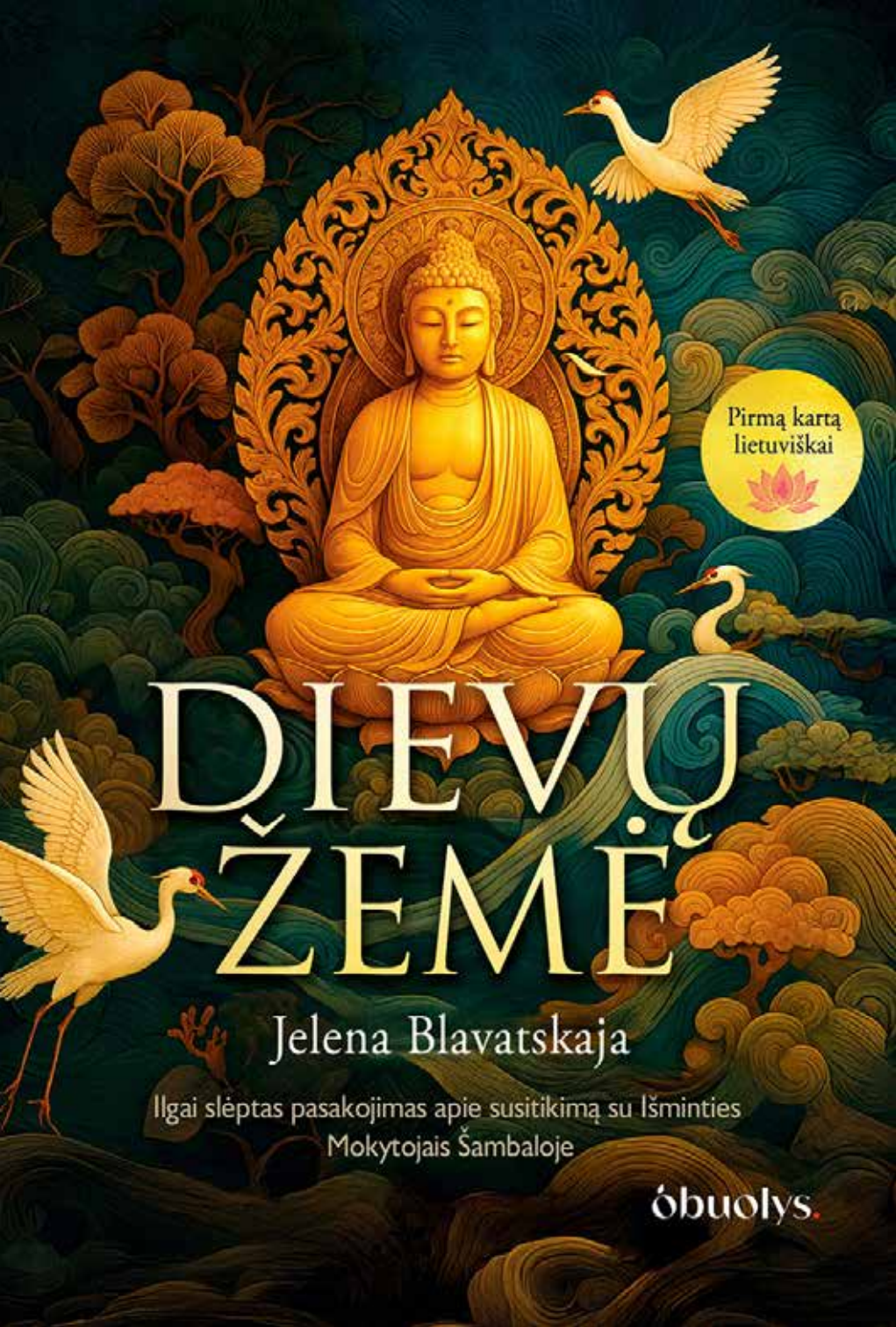

Pirmą kartą
lietuviškai

DIEVŲ ŽEMĖ

Jelena Blavatskaja

Ilgai slėptas pasakojimas apie susitikimą su Išminties
Mokytojais Šambaloje

óbuolys.

Jelena Blavatskaja

DIEVŲ ŽEMĖ

Ilgai slėptas pasakojimas apie susitikimą su
Išminties Mokytojais Šambaloje

Vertė
UAB „KNYGŲ MINISTERIJA“

TURINYS

LEIDĖJO PASTABA / 7

I. KALNŲ GROŽIS / 11

II. SUSITIKIMAS SU ŠAMBALOS VALDOVU / 25

III. NETIKĖTI ATSKLEIDIMAI / 45

IV. VAIZDUOTĖS GALIA / 63

V. SESERYS VĖL KARTU / 75

VI. ALCHEMIJOS LABORATORIJA / 87

VII. ALCHEMIJOS PASLAPTIS / 95

VIII. IŠMINČIŲ IŠMINTIS / 113

IX. MAGIŠKA KELIONĖ / 129

X. PABAIGA / 137

ŽODYNĖLIS / 143

APIE AUTOREĮ / 159

LEIDĖJO PASTABA

Šią knygą 1887 m. anonimiškai išleido paslaptinę „Okultizmo studentas“, ji buvo pavadinta „Rozenkreicerių nuotykis“, tačiau autoriaus teisės priklausė Francui Hartmanui. Jelena Blavatskaja ją recenzavo, apibūdindama kaip „keistą ir originalią trumpą istoriją, žaviai fantastišką, bet kupiną poetinio jausmo ir, dar svarbiau, gilių filosofinių bei okultinių tiesų tiems, kurie sugeba įžvelgti jos esmę“.*

1910 m. Hartmanas perleido istoriją pavadinimu „Su Adeptais“ – su naujais papildymais bei praleidimais. Tačiau pratarinėje paminėjo, kad ji „buvo surinkta iš užrašų, kuriuos man perdavė draugas, nemažos reputacijos rašytojas“.**

Tuos užrašus iš pradžių rašė J. Blavatskaja, nes tik ji galėjo patekti į Žemės Švenčiausiąją – slaptąją Išminties Mokytojų buveinę, žinomą kaip Šambala. 1939 m. Jelena Rerich, Blavatskajos misiją tęsusi XX a., taip pat patvirtino jos autorystę: „Ši pasakojimą apie vidinį Brolijos gyvenimą neabejotinai užrašė Francas Hartmanas

* J. Blavatskaja, „Rozenkreicerių nuotykis“, *Rinktiniai raštai*, t. 8 (Wheaton, IL: Teosofijos leidykla, 1966), p. 130.

** Franz Hartmann, *Su Adeptais* (Niujorkas, Teosofijos leidykla, 1910), p. v.

pagal J. Blavatskajos žodžius, perteikęs juos su tam tikrais literatūrinės formos pakeitimais.“*

Pagrindinė Šambalos tvirtovė yra Himalajų širdyje. Vis dėlto jos buveinių tinklas taip pat paplitęs kitose kalnuotose ir atokiose pasaulio vietovėse, pačiose nepasiekiamiausiose vietose. Blavatskajos parengti užrašai iš tiesų buvo skirtingos istorijos, nutikusių tiek Himalajuose, tiek Alpėse įvairiais laikais, tačiau vėliau sujungtos į vieną bendrą istoriją, pasakojančią apie slaptą Rozenkreicierių ordiną.

Leidėjas tikisi, kad vieną dieną bus leista papasakoti daugiau apie šią knygą ir jos personažus, kaip buvo numatyta iškart suradus Blavatskajos kūrinį 2015 m. birželį – kūrinį, kurį ji seniai buvo paslėpusi visiems matomoje vietoje.

Naujasis leidimas, dabar pirmą kartą išleistas tikrosios autorės vardu, pirmiausia remiasi 1887 m. originalu, tačiau jame yra ir papildymų iš 1910 m. leidimo. Vis dėlto keli dalykai, kuriuos Jelena Blavatskaja leido Francui Hartmanui pridėti, kad jos istorija taptų jo, buvo pašalinti, o skyrių pavadinimai pakeisti. Tekstas taip pat buvo suredaguotas pagal šiuolaikinius kalbos standartus, kad būtų tinkamesnis XXI a. skaitytojams.

* Jelena Rerich, *Pisma* [Laiškai], t. 6 (Maskva, Tarptautinis Rerichų centras, 2006), p. 513.

SKIRTA SOFIJAI,
DIEVIŠKAJAI MOTINAI,
TIKĒJIMO, VILTIES IR MEILĒS.

I

KALNŲ GROŽIS

Rašau šias eilutes mažame Alpių kalnų kaimelyje, pietinėje Bavarijoje, netoli Austrijos sienos. Vakarykščiai įspūdžiai dar gyvi mano atmintyje; juos sukėlusios patirtys man buvo tokios pat realios kaip ir bet kurie kiti kasdienio gyvenimo įvykiai. Vis dėlto jos buvo tokios nepaprastos, kad negaliu savęs įtikinti, jog tai buvo daugiau nei sapnas.

Baigęs ilgą ir varginantį rozenkreicerių istorijos tyrimų darbą ir senų, kirminų suėstų knygų, pelėsiais apaugusių, nuo senumo vos įskaitomų rankraščių studijas, leisdamas dienas ir dalį naktų vienuolynų bibliotekose bei antikvariatuose, rinkdamas ir kopijuodamas viską, kas atrodė vertinga mano tikslui pasiekti, nusprendžiau sau leisti kelias atostogų dienas didingų Tirolio Alpių peizažų apsuptyje.

Kalnus vis dar dengė sniegas, nors pavasaris jau buvo įsibėgėjęs. Tačiau troškiau pabėgti nuo miesto šurmulio ir triukšmo, vėl įkvėpti tyro, gaivinančio kalnų aukštumų oro, pamatyti spindinčius ledynus, tviskančius tarsi didžiuliai veidrodžiai kylančios saulės šviesoje, ir pasidalinti poeto Bairono jausmu, rašant šias eilutes:

*Tas, kuris kopia į kalnų viršūnes, ras
Aukščiausias viršukalnes, debesimis ir sniegu apgaubtas;
Tas, kuris pranoksta ar nugali žmoniją,
Turi žvelgti iš aukšto į likusių apačioje neapykantą;
Tegu aukštai virš jo šlovės saulė švyti,*

*O toli apačioje žemė ir vandenynas plyti,
Jį supa apledijusios uolos, ir garsiai stūgauja
Smarkios audros virš jo plikos galvos,
Ir šitaip atlygina už vargus, į šias viršūnes atvedusius.*

Išsėdęs į traukinį K., netrukus atvykau į S. Iš ten keliavau pėsčiomis, nepaprastai mėgaudamasis permaina iš dūmais persismelkusios perpildytų gatvių atmosferos į gaivų kaimo orą, prisodrintą pušų ir ramunių kvapo, jos pasirodydavo ten, kur sniegas jau buvo nutirpęs. Kelias vedė aukštyn upės slėniu, ir, man einant, slėnis siaurėjo, o kalnų šlaitai statėjo. Kai kur matėsi ūkių sodybų grupelės ir keletas kaimo trobelių, prigludusių prie išsikišusių kalnų uolų, tarsi ieškančių apsaugos nuo audrų, dažnai siaučiančių šiuose slėniuose. Kai atvykau į O. – savo ekskursiją į kalnus pradžios tašką, saulė leidosi už vakarinio horizonto ir auksu dažė snieguotas kalnų viršūnes bei varinį kryžių ant mažos kaimo bažnyčios bokšto smailės, iš kurios skambėjo vakaro varpas, arba, kaip čia vadinama, *Ave Maria*.

Radęs svetingą priėmimą kaimo užėjoje, netrukus nuėjau ilstėtis ir pabudau anksti ryte, pažadintas varpelių, kabančių į ganyklas išgenamų ožkų pakaklėse, skambėjimo. Atsikėlęs priejau prie lango. Nakties šešėliai skubėjo pasitraukti prieš artėjančią saulėtę, pradėjo aušti, ir priešais mane iškilniai išsirikiavusios stovėjo senosios kalnų viršūnės, primenančios didingą vaizdą pro princo Sidhartos rūmų, Višramvano, langus, aprašytą Edvino Arnoldo:

*Sustoję baltomis gretomis prieš mėlynąją – nelietą,
Begaliniai, nuostabūs – plačiomis aukštumomis
Ir iškilusiomis viršūnėmis bei uolomis,*

*Atbrailomis ir atšlaitėmis, žaliais šlaitais ir lediniais kyšuliais,
Tarpekliais ir skardžiais,
Vedė mintis vis aukščiau ir aukščiau, kol
Atrodė, jog stovi danguje ir kalbi su dievais.*

Netrukus jau buvau kelyje – keliavau toliau slėniu palei upės vagą, bet čia ji tebuvo mažas upelis, veržliai ir srauniai šokčiojantis uolomis, o žemiau, kur išplatėdavo, didingai ir ramiai tekėjo lygumomis. Atrodė, kad slėnis kerta ilgas kalnų grandines, ir į jį atsiveria kiti slėniai. Kai kurie iš šių slėnių man buvo pažįstami, nes prieš dvidešimt metų juose klajojau, tyrinėdamas jų paslaptingas įdubas, urvus ir miškus. Vis dėlto buvo vienas paslaptingas slėnis, kurio dar nebuvo ištyręs, vedantis link aukštos, dvišakės kalno viršūnės, kurios aukščiausias taškas, kaip sakoma, buvo nepasiekiamas ir ant kurio niekada nebuvo žengusi mirtingojo koja. Atrodė, kad prie šio slėnio mane traukė kažkokia nematoma, bet nenugalima jėga. Jaučiausi, tarsi jo neištirtose glūdumose, prie šio nepasiekiamo kalno papėdės, turėjo išsipildyti slaptingi ir neapibrėžti mano širdies troškimai, tarsi man turėjo atsiskleisti paslaptis, kurios sprendimo negalėjau rasti knygoje.

Saulė dar nebuvo patekėjusi, o tamsūs miškai dešinėje ir kairėje buvo vienodos spalvos. Man įžengus į siaurą, paslaptingą slėnį, takas pamažu kilo aukštin, vesdamas per tamsų mišką palei kalno šlaitą. Jis kilo lėtai ir beveik nepastebimai. Iš pradžių vedė netoli šniokščiančio upelio, bet kuo toliauėjau, tuo labiau upelio šniokštimas tolo. Galiausiai miškas praretėjo, ir tamsūs medžiai liko toli apačioje, o priešais mane ir virš medžių kilo plikos nepasiekiamo kalno uolos. Vis dėlto takas vedė aukštin. Netrukus pasigirdo tolimas krioklio šniokštimas, ir aš vėl priartėjau prie kalnų upelio

vagos, kuri dabar atrodė kaip sankaupa uolų, kažkokios milžiniškos jėgos suskaldytų į gabalus, išmėtytų laukinėje netvarkoje, o tarp jų šoko baltos vandens putos.

Retkarčiais pasitaikydavo mažų, žalia augmenija apaugusių žemės salelių. Jos kyšojo tarsi pavieniai stalai dykynėje, mat bendras vandens ir oro poveikis buvo suardęs ir nugraužęs didelę dalį jų pamatų, ir jos atrodė kaip lėkštės, besiremiančios ant mažų pjedestalų; kad ir kokios tvirtos jos būtų, tik laiko klausimas, kada galutinai nugrius, nes jų pamatai pamažu trupėjo.

Mano takas kilo aukštyn, kartais artėdamas prie upės vagos, kartais toldamas nuo jos, kartais kildamas stačiomis uolomis, o kartais vėl leisdamasis į tirpstančio sniego suformuotus griovius. Taip aš įžengiau į paslaptinę slėnį, kai virš mano galvos ant uolų pasirodė pirmieji saulėtekio ženklai. Viena iš šių aukštai iškilusių viršūnių buvo vainikuota šviesos aureole, o už jos saulės šviesa visu pajėgumu sruvo į slėnį apačioje. Švelnus vėjelis pūstelėjo per medžių viršūnes, o beržų, pajvairinusių pušyną, lapai virpėjo ryto ore. Dabar negirdėjau jokio garso, išskyrus retkarčiais zylės dainą ir dar rečiau vanago klyksmą, kuris plačiai sukdamasis kilo aukštai į orą, pradėdamas savo dienos darbus.

Dabar pelenų pilkumo uolos ėmė įgauti blyškiai sidabrinį atspalvį, o tamsiai mėlyni uolų plyšiai ir įtrūkimai, atrodė, priešinasi šviesos įtakai. Pažvelgęs atgal, pamačiau, kaip slėnis platinė, o toli apačioje matėsi upelis, vingiuojantis link lygumų. Tekėdamas žemyn ir turėdamas daugiau erdvės jis plito, pievose sudarydamas tvenkinius, kūdras bei ežerėlius. Kitoje slėnio pusėje aukštų kalnų viršūnės kilo toli į dangų, o jų tarpuose kilo dar daugiau viršūnių. Kalnagūbrio papėdę dengė tamsi augmenija, tačiau kalnų šlaitai atskleidė didelę spalvų įvairovę – nuo beveik juodų uolų apačioje iki eteriškai baltų tolimesnių viršūnių, kurių subtilūs atspalviai, regis,

susiliejo su blyškiai mėlynu dangumi. Kai kur paviršių jau margino kylančios saulės šviesos dėmės, krintančios pro uolų plyšius ir medžių šakas, pranašaujančios artimą dienos šviesulio atėjimą. Taip aukštesnės viršūnės mėgavosi šilta saulės šviesa daug anksčiau, nei ji nušvito slėnyje apačioje, bet kol ji visu ryškumu švietė kalnų viršūnėse, tamsūs šešėliai giliame slėnyje retėjo ir nyko.

Galiausiai atėjo iškilinga akimirka, ir saulė didingai pakibo virš kalnų viršūnių, matoma visiems. Šešėliai išnyko, o šviesos srautas, prasiskverbęs į slėnį, apšvietė tamsų pušyną ir nutvieskė uolų urvus. Šviesa ant sniegynų ir ledynų atsispindėjo tarsi veidrodyje, keldama akinantį efektą, tačiau ant uolėto paviršiaus ji sušvelnėjo, suteikdama jam *tūkstančius* įvairių atspalvių.

Kelias pasisuko aplink išsikišusią kalno aukštumą, ir staiga atsidūriau priešais nepasiekiamą kalną visu jo grožiu. Nuo ten, kur stovėjau, iki kalno papėdės plytėjo beveik bemiškė lyguma, žemė buvo beveik be augmenijos. Ją dengė tik akmenys ir uolienos, kurių daugelis, atrodė, nukrito nuo paslaptingojo kalno ir krisdamos sudužo. Kai kur matėsi nedidelė samanų dėmelė ar menkas medelis, kurio fantastinės formos žalios šakos kilo aukštyn palei nepasiekiamo kalno šlaitus link plikų pilkų viršūnių, kur amžini ir nejudrūs stovėjo milžiniški grėsmingos išvaizdos sargybiniai ir atrodė, kad gina savo tvirtovę nuo agresyvios augmenijos, stumdami ją atgal į slėnį. Taip tęsėsi amžina kova, trunkanti neskaičiuojamus amžius, tačiau besivaržančių armijų fronto linijos kasmet keitėsi. Amžinos kaip amžinosios tiesos viršūnėse stūkso plikos pilkos uolos, kai kur augmenija įsiveržia į jų karalystę kaip iliuzijos, artėjančios prie tikrovės; mirtis nugali – žalios dėmės kasmet palaidojamos po krintančiomis uolomis, bet gyvybė vėl įsigali, nes tos uolos dūla, ir ant jų sudūlėjusių paviršių pasirodo nauja gyvybė.

Alpių kalnų klintinėse formacijose vėjo ir lietaus ardomos uolos dažnai įgauna pačias fantastiškiausias formas, kurios ir nulėmė kalnams suteiktus vardus. Tereikia labai nedaug vaizduotės, kad Laukinio Kaizerio kalno viršūnėse įžvelgtum imperatoriaus Barbarosos pavidalą su ilga raudona barzda, karūna ir skeptru, iškilmingai gulintį, nepaveiktą nei žiemos šalčio, nei vasaros karščio, laukiantį prisikėlimo; arba Hochfogelio formoje galima įžvelgti erelį, išskleidusį sparnus; Viderhorno uoloje – avino ragų pavidalą ir t. t. Kalnų papėdėse ir slėniuose dirvožemį dengia smulkūs birūs akmenukai ir smėlis, kur savo didelius žalius lapus skleidžia šalpusnis, o kurpelės linguoja galveles mėlynais varpelio formos žiedais. Kai kuriose nuošaliuose vietose auga garsusis edelveisas, savo dydžiu primenantis augančius ant Popokatepetlio ugnikalnio Meksikoje ir Pietų Amerikos Kordiljeruose. Ten taip pat galima aptikti kalninį gencijoną, alpinę rožę, mandragorą, kalninę arniką, paslaptinę jonažolę ir kitus įdomius augalus, kupinus gydomųjų galių ir keistų savybių. Visur, kur susikaupė pakankamai dirvožemio, kad galėtų augti medis, pasirodo stipresnė augmenija. Vis dėlto plonytis žemės sluoksnis nėra pakankamai gilus, kad suteiktų tvirtą pagrindą dideliems medžiams. Jie gali augti iki tam tikro aukščio, bet vieną dieną kils audra ir nušluos kalnų šlaitus, ir tada prasidės naikinamasis darbas. Aplinkui mėtosi didelės senų medžių išvartos su iš dirvožemio išrautomis šaknimis, jų bežievės, išbalusios šakos tarsi griaučiai tiesiasi į dangų, tarsi šauktųsi pagalbos *jų* mirties valandą, bet pagalbos taip ir nesulaukė. Juos supa mažesni žemaūgiai medeliai, uždengdami žemę arba maitindamiesi kaip parazitai mirusiųjų liekanomis.

Pavasaris buvo pažengęs, tačiau šiuose kalnuose metų laikai susipynę. Tarp žalių skurdžių pušų spyglių matyti rudens nu dažyti raudoni ir geltoni lapai. Ant stačių skardžių prigludusios

nuraudusios kaip rudenį samanos, o daugelyje plyšių ir urvų tebesilaiko praėjusios žiemos sniegas ir ledas. Vis dėlto virš raudonos ir žalios bei grynai baltos iškyla pilkos viršūnių kolonos ir smailės, kupolai ir bokštai – tarsi dievų statytas miestas, o fone plyti pilkas arba mėlynas dangaus skliautas. Nuo šių aukštumų per skardžius žemyn teka plonos vandens srovės, o tykšdamos per išsikišusias uolas jos pavirsta garais, dar nepasiekusios žemiau plytinčios žemės. Pačiose uolose išgraužti didžiuliai urvai, o tai rodo, kokios galingos tos plonos vandens gyslos, kai jas papildo tirpstantis viršūnių sniegas.

Kelias minutes pasimėgavęs didingu peizažu, tęsiau kelionę ir priartėjau prie nedidelio upelio, tekančio iš tolumoje kliokiančio krioklio. Klajojau palei jo pakrantę, vanduo buvo gilus, bet toks skaidrus, kad net mažiausias akmenukas aiškiai matėsi dugne. Kartais jis atrodė nejudrus, tarsi skystas kristalas, persmelktas saulės spindulių, o kartais, kelyje sutikęs kliūtis, putojo savo uolėtoje vagoje, tarsi apimtas staigaus įniršio prieuolio. Kitose vietose vanduo krito per gražius akmenukus ir akmenis, sudarydamas miniatiūrines įvairiaspalves kaskadas.

Šioje vietoje niekas neprimena žmonijos egzistavimo, išskyrus retkarčiais pasitaikantį nupjautą medžio kamieną, rodantį destruktivią žmogaus veiklos įtaką. Lietaus vanduo, susikaupęs senuose, supuvusiųose, tuščiaviduriuose kamienuose, saulėje žėrėjo tarsi maži veidrodėliai, kokius galėtų naudoti vandens nimfos. Aplink jų kraštus augo nedidukai grybai, kuriuos mūsų vaizduotė paverčia kėdėmis, stalais ir baldakimais fejoms bei elfams.

Ten, kur stovėjau, žemę dengė samanos, retkarčiais pasitaikydavo didelis baltas dagys, kurio aštrūs lapai žėrėjo saulės šviesoje. Netoliese pamačiau nedidelę pušų giraitę, atrodančią kaip sala dykumoje, ir ten nuėjau. Nusprendžiau joje pailsėti ir pasigrožėti

gamtos grožiu. Atsiguliau ant samanų galingos pušies pavėsyje. Tolumoje girdėjosi kalnų upelio čiurlenimas, o priešais tą vietą, kur ilsėjausi, garmėjo krioklys, atsitrengdamas į uolas ir virsdamas garais, o vandens migloje išryškėjo vaivorykštė. Migla krito į uolose susiformavusį baseiną, o iš jo samanomis apaugusio plyšio putodamas veržėsi vanduo, skubėjo žemyn link slėnio susijungti su pagrindine upės vaga.

Ilgai stebėjau vandens žaismą, ir kuo ilgiau stebėjau, tuo labiau jis atgijo pačiais keisčiausiais pavidalais. Atrodė, kad pursluose šoka nežemiško grožio būtybės, purtydamos galvas saulės šviesoje ir žarstydamos skysto sidabro lietų iš savo tekančių garbanų ir banguojančių sruogų. Jų juokas skambėjo kaip Minehahos krioklio, o iš uolų plyšių žvilgčiojo bjaurūs gnomų ir koboldų* veidai, gudriai stebintys šokančias fejās. Virš krioklio srovė, atrodė, dvejavo prieš puldama per skardį, bet žemiau, jai paliekant baseiną, atrodė suerzinta kliūčių savo kelyje ir nekantravo palikti namus; tuo tarpu toli slėnyje susijungusi su savo seserimi upė tarsį sveikino ją, grįžtančią į savo glėbį, ir abi džiūgavo galutinai susiliejusios džiaugsmingoje šventėje.

Kodėl mes įsivaizduojame tokius dalykus? Kodėl „negyviems daiktams“ suteikiame žmogišką sąmonę ir pojūčius? Kodėl laimės akimirkomis nesame patenkinti jausdami, kad gyvename kūne, bet mūsų sąmonė trokšta ištrūkti iš savo kalėjimo ir susiliesti su visuotiniu gyvenimu? Ar mūsų sąmonė tėra mūsų fizinio kūno organinės veiklos produktas, ar tai visuotinio gyvenimo funkcija, sutelkta, taip sakant, židinyje – fiziniame kūne? Ar mūsų asmeninė sąmonė priklauso nuo fizinio kūno egzistavimo ir miršta kartu

* Koboldai – sen. germanų dvasios globėjos (nykštukai), saugančios požemių turtus; naminės dievybės, kildinamos iš protėvių dvasių (red. past.).

Skaitykite likusius
140 iš 160 puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

Dievų žemė. Ilgai slėptas pasakojimas apie apsilankymą Šambaloje pas Išminties Mokytojus

Ši knyga – literatūrinė, mistinė istorija, paremta E. P. Blavatskajos užrašais, kuriuos vėliau adaptavo Franzas Hartmannas. Tai pasakojimas apie dvasinę kelionę, vykstančią ne tik per Alpių ir Himalajų kalnus, bet ir per žmogaus vidinį pasaulį – jo ieškojimus, abejonę, tikėjimą ir pažinimą.

Kūrinyje vaizduojamas paslaptingas susitikimas su Rozenkreicerių ordinu ir jų dvasiniais Mokytojais, vadinamais Adeptais, gyvenančiais Šambaloje – simbolinėje Išminties tvirtovėje. Skaitytojas kviečiamas susipažinti su idėjomis apie sielą, sąmonę, valios jėgą ir dvasinį tobulėjimą, pateikiamomis poetine, filosofine forma.

Tai – ne mokslinis traktatas, bet alegoriškas, filosofinis pasakojimas, kurio turinys skatina apmąstyti žmogaus santykį su gamta, dvasiniu pasauliu ir savimi pačiu. Tekste susipina gamtos aprašymai, teosofinės įžvalgos ir simbolinė dvasinė patirtis.

Pirmą kartą lietuviškai išleista sugrąžinus tekstą tikrosios autorės vardu, ši knyga gali sudominti visus, kurie domisi okultine tradicija, dvasiniu pažinimu ir teosofijos kultūriniu palikimu.

Kiekviena nupirktą
knygą = pasodintas medis
www.obuolys.lt

 Slaptas klubas

ISBN 978-609-484-829-2

Strategijos ir karybos vadovas

Vilniaus leidimas. © Šaltinis.lt

SKAITANTIS ŽMOGUS YRA GRAŽUS